

JUSTICIA SOCIAL

ORGAN DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

Editorials

La confusió política

El parlament fantasma, i sobrerament desacreditat, ha liquidat ja l'assumpte Nombela-Lerroux. ¡I de quina manera!

Fall unànime, concret, absolut i terminant. A una sensibilitat fina, perceptible, això seria prou i massa per a deixar d'opinar eternament de la cosa pública. Per a un radical, no. Ho sabem i sempre ho hem denunciat. S'hauran d'emprar, no arguments, que són sobers mitjans més expeditius.

I és perquè no podia ésser d'altra manera. Els fets i les proves són tan contundents, que fins per als més orbes en política no se'ls haurà escapat. Sinó, mireu, per 116 boles negres, contra 40 de blanques — 40 radicals — s'acusa i es condemna Moreno Calvo, testaferró aprofitat i aplicat d'Al. Lerroux.

Per altra banda, la nota curiosa s'ha donat en la votació del vot particular dels monàrquics per a la restitució de Nombela i Castro als llocs dels quals injustament — la votació Moreno ho certifica — havien estat desposseïts. I els que per una banda certifiquen i aproven la denúncia Nombela, la condemnen per altra. No esperàvem un gest tan grotesc i repugnant. Consti que per una vegada a la vida hauríem votat amb els monàrquics. ¡Que ja vol dir alguna cosa!

Ah!, i ens oblidàvem de la bona fe. Que consti que ho tenim present. Això de la bona fe és molt important. I que ho diguin uns ministres cedites, encara més.

En aquests moments — escrivim això dijous al matí — no sabem com es resoldrà la crisi. De moment el «triste» ha fracassat i s'ha obert de nou el període consultiu. El vell i tortuós Melquíades ha tornat a desfilar. «Miguel el iluso», també.

I altres persones encara. Fins s'ha parlat, entre molts rumors greus, de gestions empreses per Martínez Barrio, de Govern Osorio, de Portela altra vegada...

De moment no sabem que hagin cridat altre cop Azaña ni els socialistes. En el cretinisme polític imperant no s'adiu altra actitud. Com més es demori la solució davant el caos polític regnant, més forta serà la reacció esquerrana-socialista. No cal dir que ens n'alegrem.

Sigui quina sigui la solució, l'actual Parlament està condemnat a la dissolució. En un altre país ja hi foren. La nota aclaridora de Chaprieta és prou i massa eloqüent per a desqualificar la minoria més pintada del Parlament. I l'incident Alba-Gil-Lerroux-Martínez també posa en evidència mil complicades intrigues.

Neomarxisme, no

Els «marxistes» de l'última fornada, i per tant més «intransigents», amb algun marxista realment documentat però orb per ambicions o bé etern viatger polític, han iniciat un esport curiós: fundar periòdics dedicats especialment a combatre la Unió Socialista i les organitzacions aliades amb ella. Ho deuen fer, suposem, amb l'esperança de trobar lectors entre les nostres rengleres (més de quatre companys reben aquests periòdics sense haver-los demanat), i com que no volem facilitar aquest esplai en parlar-ne el menys possible. Sobretot perquè tota llur polèmica es redueix a acumular inexactituds de fet, no de criteri, que fóra sempre

discutible. I si els criteris són discutibles, «els fets són tossuts», deia Lenin.

El darrer — o almenys el més violent — esclat d'aquesta dèria esportiva, és el setmanari titulat *Front*. En aquest *Front* estret, baix de sostre, òrgan del P. U. M., hi ha tota mena d'acusacions i vituperis contra nosaltres, amb firmes al peu i tot. No s'estan de res, els ofuscats camarades del P. U. M. Hi ha en particular tota una pàgina gran i escaig dedicada al company Comorera — que ja contestarà pel seu compte, si vol — a càrrec de l'heroi de la vaga mercantil Jordi Arquer, aquell que va posar-se a plorar davant tota una assemblea dient que havia estat coaccionat al despatx del conseller Barrera i no havia sabut defensar-se, i ara llança al company Comorera acusacions de covardia amb la mateixa audàcia verbal que tingué, per exemple, aquest combatiu Arquer, quan s'atreu a posar un pròleg llarg a uns textos de Lenin, entre altres autors. (I, és clar, el pròleg llarg sortí una fotografia; no de Lenin, Bukharin o algú altre, sinó del propi Arquer. Semblava ja l'article d'ara.)

L'altre dia diem als nostres contradictors que es posessin d'acord entre si. Avui haurem de demanar menys encara, davant les escomeses abrandades del *Front* estret: que es posin d'acord dintre el mateix grup, perquè els seus lectors sàpiguen quina és llur opinió oficial. Nosaltres estem perfectament informats, i els obrers en general també; de manera que el nostre consell només aspira a afavorir-los.

En efecte: mentre Andreu Nin (pàgines 1 i 2) diu que «la U. S. C. va abandonar l'Aliança Obrera per a poder col·laborar al Govern de la Generalitat», l'estrenu Jordi Arquer afirma (pàgines 3 i 4, perquè ja no en queden d'altres) a Comorera: «Es que no recordeu que la U. S. C. ha pertenescut (sic) a l'A. O. i que no en marxà pas, sinó que en fou expulsada...» És a dir: exactament el contrari.

Està bé que en el P. U. M. hi hagi discrepàncies. Ho comprenem. No cal, però, que es posin en evidència. Nosaltres, per exemple, sabem fa moltes setmanes de discrepàncies més greus que aquesta contradicció de fet, repetim, entre dos dirigents coneguts de la capelleta, i no en fem estat. No necessitem atiar descontentos per a enfortir el nostre Partit i, per altra part, fins quan no és correspost, respectem els companys que malgrat tot poden representar una opinió obrera, per desviada que ens sembli. Al capdavant, potser els disconformes d'un cap o de l'altre, o tots plegats, també es trobaran amb nosaltres en els moments decisius. No seria el primer cop que ha ocorregut amb gent més ofuscada encara.

Finalment, els donarem un últim consell. No vam separar-nos de l'A. O.: en fórem EXPULSATS. (Queda aclarit per part nostra, ja que ells mateixos tenen dubtes.) Però que no parlin d'aquella expulsió: allò matà l'Aliança Obrera, i és l'acte que més ha d'avergonyar — sobretot quan podem parlar clar, sense perill d'incórrer en delacions davant autoritats reaccionàries — els baladers d'avui que aleshores hi dominaven.

La ciència és diu ciència justament perquè no reconeix fetixes, perquè no tem alçar la mà sobre allò que esdevé vell i caduc i perquè presta una oïda atenta a la veu de l'experiència i de la pràctica. Si hagués estat d'altra manera, no hi hauria hagut ciència entre nosaltres, no hi hauria hagut per exemple astronomia i hauríem tornat al sistema antiquat de Ptolomeu; no hi hauria hagut biologia i continuariem encara consolant-nos amb la llegenda de la creació de l'home. No hauríem tingut química i ens hauríem reduït a les prediccions dels alquimistes.

STALIN

Per la unitat socialista

El company Comorera destinava aquestes paraules als companys delegats del Consell Directiu, reunit dimarts a Lleida, i malauradament no arribaren a temps:

Penal del Puerto de Santa Maria, desembre del 1935.

Als companys del Consell Central de la U. S. C. - Barcelona.

Estimats companys: Assabentat per les cartes dels companys del C. E. que el proper dia 8 us reunireu per a tractar i resoldre afers de màxima importància per al nostre moviment, permeteu que us saludí cordialment i us desitgi encert en les vostres deliberacions i acords.

Vimim hores excepcionals per a estendre arreu de Catalunya el nostre moviment i enfortir-lo en tanta de manera que ens assegurí la preeminència en un esdevenidor no gaire llunyà. La vostra visió política, la vostra ferma voluntat d'unificació, ha augmentat el valor històric d'aquestes hores i el ressò de la nostra veu entre els treballadors. Cal, doncs, perseverar en el camí de la unificació dels partits de classe, i arribar a llur conclusió necessària, encara que això exigirà de nosaltres algun sacrifici.

Considero perillosa tota situació d'interinitat, i em plauria que el Consell Central compartís aquest criteri i, en conseqüència, prengué els acords adients per tal d'arribar, com més aviat millor, a conclusions definitives amb el Partit Català Proletari, Partit Comunista de Catalunya i Federació Catalana del P. S. O. E.

Excuseu-me si lluny de vosaltres, m'he permès de col·laborar en les vostres feixugues tasques, car això no és fill de cap dubte meu envers vosaltres, sinó de la frisança del moment, més intensa com més isolat s'està de la vida exterior, i com més ferma és la convicció que el Partit Socialista de Catalunya aplegaria, immediatament la majoria dels treballadors si en la base de constitució hi haguessin la USC, el PCP i la FC del PSOE.

Vostre cordialment i del Socialisme.

J. COMORERA

¿Com es fan els diaris catalans d'esquerra?

No demostren sentit informatiu ni sentit polític

La premsa informativa que vol defensar més o menys les esquerres continua estant mal informada. Per exemple, *Ultima hora* del dia 6 anunciava com a «actes de les esquerres» solament els de determinat partit, i dels altres partits de la coalició que aquell diari pretén defensar, no se'n feia ni menció.

Consti que ho diem sense cap interès de partit, perquè casualment aquell dia la U. S. C. no tenia cap acte en perspectiva immediata. Però l'endemà passat, diumenge, havia anunciat un discurs el president d'Acció Catalana Republicana, senyor Nicolau d'Oliver, per exemple, i aquell discret silenci sobre el seu parlament de Tarragona deixava en molt mal lloc l'anunci, tant en sentit informatiu com en l'aspecte polític de lleialtat deguda.

Per altra part, aquesta mateixa premsa, que sol disposar a Madrid de corresponals particulars i tot, ha donat compte de les gestions fetes allí pel Comitè d'Enllaç de la Coalició d'Esquerres Catalanes parlant dels representants d'Acció Catalana Republicana, Esquerra Republicana de Catalunya i Partit Nacionalista Republicà d'Esquerra, però sense ni tan sols esmentar que la Unió Socialista també hi era, en la persona del seu President, com no podia deixar-hi d'ésser, donada la importància del viatge i la responsabilitat conjunta que assumeix per la seva intervenció en el Comitè de la Coalició republicano-socialista majoritària a Catalunya.

I, cosa més curiosa, tampoc no han rectificat ni ampliat res després de la primera versió incompleta.

Passat per la Censura

PAU IGLESIAS

Al cap de deu anys

Acaba de complir-se el desè aniversari de la mort del gloriós fundador del Partit Socialista obrer espanyol.

Es amb una certa emoció i fins i tot amb una sensació d'atreviment que invoco avui la figura, l'obra i les ensenyances del mestre de tants i tants companys socialistes dels nostres dies. I és que el qui, com jo, no hem pogut conèixer-lo personalment, tot i haver-ne sentit a dir tant coses, ens hem format un concepte tan elevat del camarada Iglesias, que ens sembla una profanació fer-lo davallar a les misèries dels nostres temps i a les lluites de capelleta que encara — encara! — avui dia s'estilen.

No vull pas ficar-me a la casa d'altri. Permet'ns, però, el lector — encara que sigui incidentalment — que jo, partidari convençut de les organitzacions polítiques i sindicals autòctones a Catalunya, faci, des d'aquestes columnes, una modesta crida a tots els companys de les dissortades terres d'Espanya i que, posant Pau Iglesias com a bandera d'unitat, els demani que deixin de banda personalismes sucides i, amb els ulls i el cor de cara al demà, facin del Partit Socialista espanyol la gran força creadora de la redempció de tots els explotats d'Iberia.

No estan els temps per a divisions i escissions. Quan la cursa esbojarrada dels esdeveniments polítics demostra, cada dia més, que la reacció està disposada a fer el front d'acció amb qui sigui — anti-progrés, anti-ètica, anti-decència, anti-tot — en els nostres camps es fomenta l'odi i l'avèrsia a militants que, si han delinquit, prou seran jutjats en deguda forma per qui

sigui, però que mentre i tant això no sigui — i molt creiem que no serà — són tan dignes de respecte com el primer dels atacants.

S'ataca l'home i la idea, l'actitud i la història politico-social de molts companys que han fet pel Socialisme a Espanya molt més del que mai no arribaren a fer tants d'altres que han pres l'organització socialista de les terres espanyoles com a camp de batalla i de diversió.

I ja és hora que això s'acabi. Prou fer riure l'enemic... Que quan s'hi voldrà posar remei tal vegada ja no hi serem a temps.

Per la nostra part, els socialistes de Catalunya, convençuts de la transcendència dels actuals moments i de l'esdevenidor de la humanitat, estem disposats a la unió de totes les forces marxistes i crear el gran Partit Socialista que el proletariat català reclama. I, per endavant, creiem poder afirmar que cap reuel no ha d'entorpir l'entesa amb els camarades espanyols, puix que llur enemic és el nostre.

Unicament així complirem amb el nostre deure de socialistes.

No fos cas que, després del fracàs, ens haguéssim de carregar amb tota la culpa.

T. CASES I BUSQUETS

Secció oficial

Consell Directiu

El passat dia 10 es reuní a Lleida el Consell Directiu de la U. S. C., en ple extraordinari (convocat pel Comitè Executiu central a fi de discutir especialment la fusió amb el Partit Català Proletari i la propaganda del Partit).

No hem rebut a temps les actes de la reunió per a donar compte dels acords en aquest número. De totes maneres, podem avançar que són favorables a les aspiracions generals del Partit, i a penes arribaran a la Secretaria les actes en qüestió, seran cursades a totes les seccions i Federacions, i la setmana entrant publicarem en extracte els principals acords que convindrà divulgar.

Comitè de Relacions (U. S. C. i P. C. P.)

Després del grandios act de Price, que tant d'entusiasme ha desvetllat en la generalitat de la massa obrera de Catalunya i que representà l'inici d'una campanya

intensíssima d'unitat socialista, el Comitè de Relacions rep moltes demandes d'informació i sollicituds d'actes que procura atendre amb la diligència possible. De moment hi ha acordada en ferm la celebració de dos grans actes a les comarques, un a Manresa i un altre a Girona, els quals tindran lloc immediatament si les circumstàncies ho permeten. A aquests dos actes, per als quals es mobilitzen des d'ara vastos sectors d'obriers d'aquelles contrades, en seguiran d'altres igualment grandiosos a Tortosa i altres localitats.

Secció de Barcelona-Centre

Havent estat suspesa l'Assemblea General convocada per al dia 12 del corrent, hom assabenta tots els afiliats d'aquesta Secció, que la dita Assemblea serà novament convocada tant bon punt hagi desaparegut la causa que ha motivat la suspensió.

Conferències

La U. S. C. participarà en un cicle de conferències organitzat pel

Centre Republicà Democràtic Federal, de Llinars del Vallès, amb un parlament a càrrec de Joan Fornet, sobre un tema encara a designar. L'acte tindrà lloc un dels primers diumenges de gener pròxim.

JUSTICIA SOCIAL

EPOCA IV - NUM. 37
BARCELONA
14 desembre del 1935

PREU: 20 cènts.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Trimestre 2'50
Semestre 5'00
Any 10'00

Redacció i administració:
Carrer Pelayo, 10, 1.ª, 1.ª
TELÉFON 21045
BARCELONA